

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ISSN 1986-2709

ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Τύπος, εκδότης, ιδιοκτήτης και συντάκτης περι τα γεγονότα και ζητήματα, Κυριάκος Τσαπακούδης

ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΛΕΜΠΑΣ

Ο Άγιος Στέφανος ο πρωτομάρτυρας σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη ήταν διάκονος και ο πρώτος μάρτυρας της Χριστιανικής εκκλησίας. Στις Πράξεις των Αποστόλων αναφέρεται πως κατηγορήθηκε από τους Ιουδαίους ότι βλασφημούσε τον Μωσή και τον Θεό. Ο Στέφανος απολογούμενος ενώπιον του συνεδρίου, προέβαλε επιχειρήματα υποστηρίζοντας ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ο Μεσσίας κάτι το οποίο εξόργισε τους Ιουδαίους οι οποίοι, αφού τον έβγαλαν έξω από την πόλη της Ιερουσαλήμ, τον λιθοβόλησαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το κτίσιμο της εκκλησίας

Όλη η ιστορία για τον Άγιο Στέφανο της Λέμπιας.

Ένας πατέρας διηγείται

Ένα άλλο θαύμα του Αγίου Στεφάνου της Λέμπιας

Μια μεγάλη απόφαση

Η ιστορία του Αγίου Στεφάνου του Μεγαλομάρτυρος

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Σάββας Νικολαΐδης, ο πρώτος κήτορας και μεγάλος δωρητής της εκκλησίας του Αγίου Στεφάνου στους κατοίκους της Χλώρακας και των άλλων ορθόδοξων Χριστιανών καθώς και των αλλόθρησκων που ήθελαν να πιστεύουν και να δοξάζουν τον Άγιο Στέφανο.

Το μήνα Ιούνιο του 2011 περατώθηκε το κτίσιμο της ωραιότατης εκκλησίας του Αγίου Στεφάνου σε αντικατάσταση της παλαιάς που ήταν μικρός και πρόχειρος ναός και ήταν αφιερωμένος στον Πρωτομάρτυρα σε ένδειξη παραλιρισμού της μαρτυρίας του δια λιθοβολισμού, που πανόμοια δεινά και μαρτύρια υπέφεραν οι Έλληνες Χριστιανοί από τους Τούρκους τον 18^ο αιώνα.

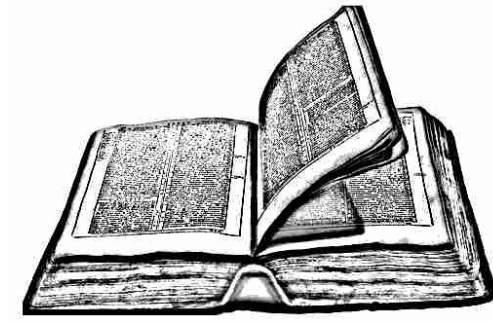
Εκτός από ένα μικρό παρεκκλήσιο που ευρίσκεται στη περιοχή Πάχνας, η Ορθόδοξη εκκλησία του Αγίου Στεφάνου στη Λέμπα που είναι αφιερωμένη στον Πρωτομάρτυρα, είναι η μοναδική στην Κύπρο.

Η εκκλησία του Αγίου Στεφάνου λαμπρός ναός, πέρα από την λατρευτική του σημερινή λειτουργία που ξανακτίστηκε μεγαλύτερη κατά το δυνατόν ώστε να χωρεί περισσότερους πιστούς, έχει να επιδείξει μια ενδιαφέρουσα ιστορία από την κατασκευή του ως πρόχειρου υποστέγου μέχρι την σημερινή μορφή την μεγαλόπρεπη και πανθαύμαστη.

Μεταξύ 1850 και 1880, ο μεγάλος τσιφλικάς της περιοχής Σάββας Νικολαΐδης είχε μεγάλη περιουσία στην περιοχή της Λέμπας και μέσα σ αυτήν υπήρχε ένα υπόστεγο που το χρησιμοποιούσε σαν αποθήκη. Αυτόν το χώρο διάφοροι περαστικοί και ντόπιοι πιστοί το χρησιμοποιούσαν ως λατρευτικό χώρο για να τιμούν τον Άγιο Στέφανο, οπότε αυτός σε μια κρίση πίστεως το έκτισε και το μετέτρεψε σε πρόχειρο εκκλησάκι και το δώρισε στην εκκλησία και στους πιστούς.

Με την πάροδο των χρόνων, ύστερα από την εγκατάλειψη του χωριού από τους Τούρκους και την εγκατάσταση σ αυτό Χριστιανών Ελλήνων, το εκκλησάκι λειτούργησε πλήρως ως εκκλησία των πιστών. Στους σημερινούς καιρούς που ο κόσμος στράφηκε ξανά προς τη θρησκεία θέλοντας ίσως αποκούμπι στους δύσκολους καιρούς που διερχόμεθα, δεν χωρούσε το μικρό εκκλη-

σάκι όλους τους πιστούς, οπότε μερικοί προοδευτικοί άνθρωποι κάτοικοι της Λέμπας πρόσφυγες που έτυχε να είναι επιτροπιοί τους καιρούς που χρειάστηκε να μεγαλώσει η εκκλησία, δεν δίστασαν να προβούν στο μεγάλο εγχείρημα, να ξανακτίσουν εκ βάθρων, και να θεμελιώσουν την μεγαλύτερη σε μέγεθος εκκλησία στην σημερινή της μορφή. Πρόκειται για τους Παπαχαράλαμπο Παπαντωνίου (Παπάχαμης) από τη Χλώρακα, Ανδρέα Λ. Καμπανέλα, Λοΐζο Λοΐζου, Μωύση Σεραφείμ αμφότεροι από το Πατρικί Αμμοχώστου, Νεκτάριο Σιδηρόπουλο από την Ελλάδα και τον Βαρνάβα Α. Βαρνάβα από τα Κάτω Βαρώσια. Με πενιχρά οικονομικά μέσα σε δύσκολους οικονομικούς καιρούς, η σημερινή εκκλησιαστική επιτροπή υπό των Παπασταύρου Λεωνίδα, Λοΐζου Λοΐζου, Μωυσή Σεραφείμ, Νίκου και Κούλλας Όψιμου, Νεόφυτου Χαραλάμπους, κατάφεραν να μαζέψουν μεγάλο μέρος από το ποσό των χρημάτων που χρειάστηκε, καθώς και δάνειο που σύναψαν για την περάτωση ναού του θαυματουργού Αγίου.

Όλη η ιστορία για τον Άγιο Στέφανο της Λέμπας

Δεν ήταν ένας παράνομος ληστής, αλλά χειρότερος. Νευρικός, αιμοβόρος, έλεγαν ήταν τρελός και πολλοί τον φοβούνταν. Ήταν τόσο μπαμπέσης ψεύτης και πανούργος, που άλλος ληστής δεν τον εμπιστευόταν, ήταν ο λόγος που δεν είχε φτιάξει συμμορία...

Ήταν μέτριος στο ανάστημα, αλλά στα χαρακτηριστικά του φαινόταν η μεγάλη σκληράδα του. Γεννήθηκε στο χωριό της Λέμπας κατά το 1850 και ήταν στα άλμπουρα της νιότης του την εποχή που οι Μωαμεθανοί Τούρκοι παρέδωσαν την Κύπρο στους Άγγλους. Ισχυριζόταν ότι ο προπάππους του ήταν Καδής και έλεγε πολλές ιστορίες όταν οι πρόγονοι του ήταν αφέντες των Ελλήνων. Χαιρόταν που ήταν κατακτητής και ευχαριστιόταν να καταπιέζει τους αδύνατους και ανυπεράσπιστους Χριστιανούς χωρικούς που σαν υπόδουλοι δεν μπορούσαν να σηκώσουν το ανάστημά τους και να του αντισταθούν.

Υπό την ανοχή των νέων κατακτητών συνέχισε να τους ενοχλεί και προέβαινε σε κακές ενέργειες εναντίον τους, τους καταπίεζε και τους λήστευε.

Αυτό συνέβαινε για χρόνια ώσπου γέρασε, δεν μπορούσε πλέον να κάμνει τον καμπόσο. Έκατσε στα βραστά του, αλλά όποτε περνούσε έξω από το εκκλησάκι έφτυνε περιφρονητικά. Οι διηγήσεις ανάμεσα των Ελλήνων για την κακία του, ήταν καθημερινές κουβέντες μέσα στα καφενεία. Ήταν ιστορίες που έδειχναν το μεγάλο μίσος που είχε ενάντια στους Χριστιανούς, και πόσο ήταν σκληρή η καρδιά του. Τις διηγούντουσαν, και ήσαν σίγουροι ότι κάποια φορά σε αυτή τη ζωή, ή την άλλη, θα τον εύρισκε τιμωρία από τον Θεό...

Στα τέλη του αιώνα ορισμένοι Έλληνες Χριστιανοί μπόρεσαν και προόδευσαν, απέκτησαν πλούτη και περιουσίες, ένας από αυτούς κατοίκησε στα ανατολικά της Λέμπας, είχε εκεί ένα τσιφλίκι και είχε κτισμένο σ' αυτό το εξοχικό του καθώς και αλλά υποστατικά, όπως αποθήκες και διάφορα κτίρια. Ήταν ένα αγρόκτημα που είχε εκταση 140 σκάλες, είχε 300 τερασιές, αμέτρητες αθασίες και κάμπουσες συκαμινιές. Ήταν ιδιοκτησία της οικογένειας Σάββα Νικολαΐδη που κατοικούσαν στην πόλη της Πάφου. Ήσαν εύποροι, είχαν πολλά ιδιόκτητα καταστήματα που νοίκιαζαν σε άλλους έχοντας με αυτό τον τρόπο μεγάλο εισόδημα. Είχαν επίσης μεγάλο εισόδημα από το αγρόκτημα το οποίο εκμίσθωσαν σε μια φτωχή οικογένεια από την Εμπα, του Σπύ-

ρου Χριστόδουλου Φαρφαρά, που είχε σύζυγο την Πολυξένη, και έκαμαν παιδιά τους Γεώργιο Σπύρου Οξεία, τον Χριστόδουλο, την Σοφία (αργότερα Τριανταφίλλη), τον Σάββα Σπύρου, και την Βαρβαρού (αργότερα Χαραλάμπους Μαύρου). Η συμφωνία τους ήταν όλα τα έξοδα και κόπους να τα επιβαρύνεται αυτή η οικογένεια και τα έσοδα να τα μοιράζονται. Υπήρχαν στο αγρόκτημα δυο λάκκοι με ξύλινα αλακάτια, υπήρχε και ένας μεγάλος ανεμόμυλος έτσι που το νερό ήταν μπόλικο ώστε να ποτίζονται όλα τα χωράφια στο αγρόκτημα.

Σε μια άκρια του τσιφλικιού που περνούσε ο αμαξητός δρόμος, ήταν μια αποθήκη με ξύλινη σκεπή, όπου καμιά φορά σταματούσαν οι περαστικοί να προφυλαχτούν σαν έβρεχε. Ένας διαβάτης κάποτε, είπε ότι είδε στο όραμα του τον Άγιο Στέφανο να του λέει ότι ήθελε την μικρή αποθήκη για εκκλησιά του, αυτό διεδώθη, έτσι αρχίσαν και πήγαιναν πολλοί προσκυνητές Τούρκοι και Ρωμιοί, να προσευχηθούν και να ανάψουν και κανένα κερί. Κατά το 1900 περίπου, ο Σάββας Νικολαΐδης ο ιδιοκτήτης, έκτισε ένα μικρό ιερό και μια αγία τράπεζα στην αποθήκη, κατασκεύασε έτσι το εκκλησάκι του Αγίου Στεφάνου.

Πάντα οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη να έχουν ένα στήριγμα και πολύ περισσότερο όταν έχουν δυσκολίες, έτσι βρίσκουν πάντα αποκούμπι στο Θεό. Τες εποχές που οι Κύπριοι ήσαν υπόδουλοι στους Τούρκους και ύστερα των Άγγλων, η ζωή τους ήταν δύσκολη και ανυπόφορη, η καταπίεση μεγάλη, έβρισκαν μονο στήριγμα στο Θεό. Ο Άγιος Στέφανος ήταν ένας Μάρτυρας που μαρτύρησε υπέρ του Θεού με τον χειρότερο θάνατο του λιθοβολισμού, ήταν γι αυτό που οι κάτοικοι της περιοχής της Χλώρακας, της Έμπας, και όλων των άλλων παρακείμενων χωριών, ένιωθαν τη πίστη τους να τους οδηγεί σ' αυτόν, είχαν και αυτοί μια μαρτυρική και υστερημένη ζωή ένεκα της υποδούλωσης τους. Έτσι θεωρούσαν το εκκλησάκι του Αγίου Στεφάνου πιο δικό τους παρά άλλες εκκλησίες, ένιωθαν να υπάρχει μια σύνδεση αναμεταξύ τους και του Αγίου. Έλπιζαν σε αυτόν, εύρισκαν παρηγοριά σε αυτόν, ώστε να αντέχουν και να καρτερούν για καλύτερες ημέρες. Έλπιζαν ακόμα ο άπιστος Τούρκος που όποτε περνούσε έξω από το εκκλησάκι έφτυνε περιφρονητικά, να έβρισκε μεγάλη τιμωρία από τον ίδιο τον Άγιο Στέφανο.

Άγνωσται όμως οι βουλαί του Θεού, όταν τα χρόνια πέρασαν, ο άπιστος γέρασε και κανείς πλέον δεν έλπιζε να τιμωρηθεί, η μεγάλη κακία και το απύθμενο μίσος που είχε ενάντια στους Χριστιανούς τον οδήγη-

σαν μια μέρα σε μια αποτρόπαιη πράξη, πήγε μες την εκκλησιά του Αγίου Στεφάνου και με ένα μυτερό μαχαίρι έβγαλε τα μάτια του Αγίου. Κανένας δεν τον είδε, πολλοί σκέφτηκαν ότι ήταν αυτός, αλλά δεν υπήρχαν μαρτυρίες για να τιμωρηθεί. Είναι όμως περιστατικά που συμβαίνουν κάποτε που οδηγούν τους πιστούς να πιστεύουν περισσότερο στο Θεό, είναι τα Θαύματα που γίνονται, κάποτε για επιβράβευση του δικαίου, κάποτε για τιμωρία του άδικου...

... Ύστερα από λίγες μέρες ο άπιστος χάρθηκε από πρόσωπου γης, οι συγγενείς του κατήγγειλαν το γεγονός στην αστυνομία η οποία άρχισε ανακρίσεις μεταξύ των Ελλήνων για να βρουν τους ενόχους για την εξαφάνιση του.

Ύστερα από κάμποσες μέρες βρέθηκε το πτώμα του από Τούρκο βοσκό στον Ακόμα, στην περιοχή που βρίσκεται το χωριό Ινια. Κανείς δεν ήξερε πως ευρέθη εκεί, τον έπιασε η καρδιά του είπαν μερικοί, άφησε την τελευταία του πνοή εκεί. Ήταν ένα κουφάρι πεθαμένου με φρικιαστικό πρόσωπο που φάνταζε ανατριχιαστικό, με δυο μεγάλες μαύρες τρύπες αντί για μάτια. Δεν είχε μάτια, τα είχαν φάει τα μυρμήγκια και οι σφήκες, ήταν σίγουρο ότι τον σημάδεψε ο Άγιος Στέφανος.

Υ.Γ. Πέρασαν κάμποσα χρόνια, το 1963 ήταν η χρονιά που αρχίνισαν οι φασαρίες μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων της Κύπρου, που είχαν τελική κατάληξη την κατάληψη της μισής μας πατρίδας από τους Τούρκους. Ήταν φασαρίες που τις δημιουργούσαν οι Τουρκοκύπριοι επί σκοπού θέλοντας να δημιουργήσουν αντιπαραθέσεις αναμεταξύ των δυο λαών, ώστε να έχει δικαιολογία η Τουρκία να εισβάλλει στην Κύπρο. Δίπλα στον Άγιο Στέφανο ήταν κτισμένη μια παράγκα που κατοικούσε μια οικογένεια Τούρκων με τρία αρσενικά παιδιά. Συνήθιζαν τα Τουρκάκια αυτά πολύ συχνά να μπαίνουν στο μικρό εκκλησάκι και να κάνουν ασχημίες. Μια τέτοια φορά, αφού λέρωσαν την εκκλησία, ο ένας τους με το σουγιά του έγδαρε το μάτι του Αγίου. Εκείνη την ώρα μπήκαν από την πόρτα Έλληνες προσκυνητές και τους είδαν επ αυτοφώρω, αυτοί φοβήθηκαν και έτρεξαν έξω. Υπήρχε ένας πετρότοιχος που χώριζε την αυλή του Αγίου και τον αμαξητό δρόμο που ήταν στην νια μεριά του ζωκλησιού. Πετάχτηκαν τα Τουρκία τον τοίχο, εκείνη την στιγμή περνούσε αυτοκίνητο, πάτησε τον έναν και τον άφησε νεκρό στον τόπο. Στες τέσσερις πέντε μέρες το άλλο Τουρκάκι βρέθηκε πυροβολημένος και πεθαμένος σε ένα χωράφι πιο πανω από το εκκλησάκι

προς τη μεριά της Έμπας. Ύστερα από άλλες τόσες περίπου μέρες, το τρίτο Τουρκί, ένα πρωινό πήγε για μπάνιο στη θάλασσα σ ένα μέρος κάτω της Λέμπας, στην περιοχή Κοτσιάς. Ήρθε το Βράδυ, νύχτωσε καλά, δεν φάνηκε να γυρίζει πίσω. Ανήσυχτοι οι γονιοί του, άρχισαν να τον ψάχνουν, ειδοποιήθηκε η αστυνομία, όλοι οι Τούρκοι κάτοικοι της Λέμπας και όλοι οι Χριστιανοί από την Χλώρακα, βγήκαν σε αναζήτηση του. Ύστερα από λίγες μέρες βρέθηκε το πτώμα του ξεβρασμένο στην θάλασσα του Ακάμα, ήταν πνιγμένος, και χωρίς το ένα του μάτι. Του το είχαν φάει οι φτίρες της θάλασσας και τα κοράκια. Ήταν το Τουρκάκι που είχε γδάρει το μάτι του Αγίου Στεφάνου.

Ένας πατέρας διηγείται

Ήταν αργά βράδυ 26 Δεκεμβρίου 1998 όταν η τότε οκτάχρονη κόρη μου καθόταν στον καναπέ και μου είπε «Παπά νομίζω ότι κατάρπια 5 cent». Αμέσως εμείς πήραμε την παιδίατρο μας και μας είπε «Μην φοβάστε το μωρό μέχρι αύριο το πρωί θα τα αποβάλει». Μετά πήγαμε για ύπνο αλλά χωρίς βέβαια να κοιμηθούμε από την ανησυχία μας και το πρωί στις 27 Δεκεμβρίου ημέρα Κυριακή, ξεκινήσαμε από Λευκωσία για την Λάρνακα για να επισκεφτούμε φίλο μας γιατρό τον οποίο ενημερώσαμε για το πρόβλημα και ήθελε να την δει προσωπικά. Μέχρι να φτάσουμε στην Λάρνακα ο γιατρός διευθέτησε ραντεβού με ακτινολόγο για ακτινογραφίες. Οι ακτινογραφίες έδειξαν ότι το κέρμα βρισκόταν σε τρομερά επικίνδυνο σημείο και μπορούσε να προκαλέσει απόφραξη. Αμέσως άρχισε ο γιατρός τα τηλεφωνήματα για να βρεθεί κατάλληλος γιατρός γαστρεντερολόγος, πράγμα δύσκολο λόγω εορτών και αργιών. Μετά από αρκετές προσπάθειες βρέθηκε γιατρός σε ιδιωτικό νοσοκομείο της Λευκωσίας. Στο νοσοκομείο ο γιατρός μας εξήγησε ότι θα κατέβαζε από το στόμα ιδικό σύρμα με δίκτυ με το οποίο θα έβγαζε το κέρμα τραβώντας το προς τα έξω. Μας ενημέρωσε ότι η διαδικασία αυτή κρατά από 20 λεπτά μέχρι το αργότερο μισή ώρα. Έτσι, περιμέναμε έξω από το χειρουργείο με αγωνία. Τα λεπτά περνούσαν, ξεπεράσαμε την μισή ώρα. Τα 45 λεπτά, την 1 ώρα, και η ανησυχία και η αγωνία μας ολοένα και μεγάλωνε. Στην 1 ώρα και 10 λεπτά βγαίνει μια νοσοκόμα από το χειρουργείο κάνοντας το σταυρό της. Αμέσως πήγα προς το μέρος της και μου είπε ότι το κέρμα γλιστρά και δεν τραβιέται και ότι θα δοκιμάσει ακόμα μια φορά και αν δεν βγει θα προχωρήσουμε με μεγάλη εγχείρηση στο θώρακα για να βγει χειρουργικώς. Μου είπε σήμερα είναι του Αγίου Στεφάνου και βαλε και εσύ το σταυρό σου και παρακάλεσε τον Άγιο να βοηθήσει το γιατρό να το βγάλει χωρίς να χρειαστεί εγχείρηση. Έβαλα το σταυρό μου, παρακάλεσα το Άγιο και αμέσως μετά άκουσα το γιατρό να φωνάζει ότι το έβγαλε. Τότε όλοι μας στην οικογένεια βάλουμε το σταυρό μας και ευχαριστήσαμε το Άγιο Στέφανο που βοήθησε το γιατρό και το μωρό μας.

Τις επόμενες μέρες ψάχναμε να βρούμε εκκλησία του Αγίου Στεφάνου για να πάμε για προσκύνημα. Μάθαμε ότι η μόνη εκκλησία που υπάρχει στην Κύπρο ήταν στο χωριό Λέμπα της Πάφου για το οποίο χωριό πρώτη φορά ακούσαμε. Είχαμε συμφωνήσει ότι θα πηγαίναμε αμέσως μετά την επιστροφή

μου από ένα επαγγελματικό ταξίδι στη Βιέννη. Στη Βιέννη είχα κλείσει ξενοδοχείο με μονο κρητήριο να είναι κεντρικό. Έφτασα στη Βιέννη αργά το βράδυ πήγα αμέσως στο ξενοδοχείο για ύπνο και το επόμενο πρωί ανακάλυψα με μεγάλη έκπληξη ότι το ξενοδοχείο βρισκόταν λιγότερο από 100 μέτρα μακριά από μια μεγάλη και επιβλητική εκκλησία του Αγίου Στεφάνου.

Επιστρέφοντας στην Κύπρο πήγα στην Πάφο για επαγγελματικούς λόγους και για να ψάξω να βρω την Λέμπα και την εκκλησία του Αγίου Στεφάνου. Στο πρώτο μου επαγγελματικό ραντεβού σε γνωστό ξενοδοχείο της πόλης ρώτησα τον διευθυντή αν ξέρει που είναι η Λέμπα και η εκκλησία του Αγίου Στεφάνου. Αυτός χαμογέλασε και πήρε τηλέφωνο να φωνάξουν στο γραφείο του τον Πάτερ Χαράλαμπο ο οποίος ήταν ο ιερέας της εκκλησίας του Αγίου Στεφάνου και ο οποίος βρισκόταν εκεί λόγο κάποιας συνεργασίας του με το ξενοδοχείο.

Ήταν η δεύτερη συγκυρία που με οδήγησε χωρίς κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα να βρω εκκλησία του Αγίου Στεφάνου. Από τότε αρχές του 1999 και κάθε χρόνο στην ημέρα του Αγίου βρισκόμαστε στη Λέμπα για να δοξάσουμε τον Άγιο... (Χάρης)

Ένα άλλο θαύμα του Αγίου

Μια οικογένεια από τη Λάρνακα που είχαν ένα μικρό γιο με σοβαρό πρόβλημα υγείας από γεννησιμιού του, δεν μπορούσε να μιλήσει καθαρά αλλά μασσά, μη βρίσκοντας γιατρεία στους γιατρούς, στράφηκαν προς το Θεό και ζήτησαν τη βοήθεια του Αγίου Στεφάνου τον οποίο ονειρεύτηκε τη μορφή του στον ύπνο του ο μικρός ασθενής. Από την περιγραφή με νοήματα, τους έδειξε και κατάλαβαν ότι εννοούσε τον Άγιο Στέφανο, έτσι με μεγάλη πίστη οι γονείς ρώτησαν τους επιτρόπους της εκκλησιαστικής τους ενορίας πού υπάρχει εκκλησία αφιερωμένη στον Άγιο Στέφανο. Κάποιος από τους επιτρόπους έτυχε να ξέρει, και τους εξήγησε ότι μονο στην Πάφο υπάρχει.

Ξεκίνησαν για την Πάφο, και φτάνοντας πήραν τον παραλιακό δρόμο προς στον Κόλπο των Κοραλλίων. Έτυχε και δεν συνάντησαν κάποιον να τους εξηγήσει, ίσως γιατί ήταν αργά, έτσι έτυχε, έτσι αυτοί τριγυρνώντας προσπάθησαν να το βρουν μόνοι τους. Ύστερα από κάμποση ώρα μη μπορώντας να το ανακαλύψουν, αποφάσισαν να επιστρέψουν στη Λάρνακα παίρνοντας ένα άλλο δρόμο. Αφου προχώρησαν, προσπέρασαν το ξωκλήσι χωρίς να το δουν, οπότε ο μικρός βρίσκοντας τη ξαφνικά τη μιλιά του, άρχισε να φωνάζει χαρούμενα και να τους λέει, μπαμπά, μαμά, είδα την εκκλησία, είναι πιο πίσω μας. Ο πατέρας που οδηγούσε, ξαφνιασμένος και χαρούμενος παρ ολίγο να τρακάρει, πάτησε φρένα, σταμάτησε στη μεση του δρόμου, και κλαίγοντας αγκάλιασε το γιο του, αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί, και έκλαιγαν από χαρά. Αφου συνήρθαν, έβαλαν όπισθεν και στράφηκαν πίσω, βρήκαν το ξωκλήσι και προσκύνησαν εκστασιασμένοι από το μεγάλο θαύμα. Από εκείνον τον καιρό, έγιναν τακτικοί επισκέπτες προσκυνητές του Αγίου της Λέμπας. Το περιστατικό συνέβηκε αρχές της δεκαετίας του 1990. Τώρα το παιδί που γιατρεύτηκε είναι μεγάλος, και αυτός όπως και οι γονείς του, επισκέπτεται την εκκλησία του Αγίου Στεφάνου σε κάθε γιορτή του Αγίου.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Γεννήθηκε στη Χλωρακα από ευσεβείς γονείς πιστούς λάτρεις της Χριστιανοσύνης που κατάφεραν να εμφυτεύσουν στην καρδιά του την ίδια αγάπη. Από μικρός ήθελε να ενδυθεί τα ράσα αφού αγαπούσε τα θεία και συνεπαιρνόταν από τη μυσταγωγία που ένιωθε όποτε από μικρός με τον πατέρα του κάθε Κυριακή πήγαιναν να λειτουργηθούν στην εκκλησία της Παναγίας της Χρυσοαιματούσας.

Όταν μεγάλωσε έγινε ένας ήρεμος άνθρωπος χαμηλών τόνων που κοίταζε την οικογένεια του και την εργασία του, αλλά που ακόμα είχε μέσα του την επιθυμία της ιεροσύνης. Οι συνθήκες δεν του επέτρεψαν να πραγματοποιήσει αυτό που ήθελε, και όταν τα χρόνια πέρασαν, πήρε απόφαση ότι θα έμενε παντοτινά απλός πολίτης, ένας απλός πιστός Χριστιανός. Παντρεύτηκε και νοικοκυρεύτηκε στη Γεροσκήπου. Έκαμε κάμποσα παιδιά, που για να τα ζήσει έκαμνε διάφορες εργασίες δουλεύοντας σκληρά νύχτα και μέρα, αφοσιωθηκε εξ ολοκλήρου να τα αναγειώσει, να τα μεγαλώσει και να τα μορφώσει. Κάθε Κυριακή τους στοίβαζε όλους, σύζυγο και μωρά μέσα στο μικρό του αυτοκίνητο και πήγαιναν στην εκκλησία της Παναγίας στη Χλώρακα όπου συναπαντιόνταν όλοι οι στενοί συγγενείς, γονείς, παιδιά και εγγόνια.

Αυτή η κατάσταση η ίδια ακριβώς, διαρκούσε για χρόνια και δεκαετίες, ήταν μια ρουτίνα που δεν θα μπορούσε να την φανταστεί διαφορετικά. Ήταν μια συνήθεια που τον ευχαριστούσε, ήταν με αυτό τον τρόπο που ερχόταν σε άμεση επαφή με το Θεό όπως ο ίδιος πίστευε, έτσι αναπλήρωνε το κενό της μη πραγμάτωσης του ευγενούς ονείρου του.

Αυτά μου έλεγε ένα βράδυ καθισμένοι στο καφενείο του χωριού, και εγώ τον παρηγορούσα λέγοντας του ότι τα ράσα δεν κάνουν τον παπά, και αν μέσα του ένιωθε καλός Χριστιανός και ενεργούσε Χριστιανικά, σίγουρα πνευματικά ήταν ανώτερος από πολλούς παπάδες.

Ο καιρός περνούσε, μια άλλη μέρα που συναντηθήκαμε και κάτσαμε να τα πούμε, τον άκουσα ξαφνιασμένος να μου λέει, -αποφάσισα να πάω παπάς.

Η έκπληξη μου ήταν μεγάλη, δεν πίστευα αυτό που άκουγα, διότι είχε στη ράχη του 50 χρόνια ηλικίας, μεγάλα παιδιά και εγγόνια. Του ζήτησα να μου εξηγήσει γιατί πήρε αυτή την απόφαση, δηλαδή τώρα που

ξεκινούσε η τρίτη του ηλικία, αποφάσισε να ιερωθεί, να αρχίσει το διάβασμα για να μάθει να λειτουργεί, να ψάλλει και να ιε-
ρουργεί.

-Άκουσε μου, μου λέγει. Ήμουν στην εργασία μου και φύλαγα νυχτοφύλακας. Τις πρωινές ώρες περίπου ένα βράδυ, άκουσα πατημασιές να με πλησιάζουν. Υπέθεσα ότι ίσως να ήταν κάποιος κλέφτης, και του φώναξα να σταματήσει.

Αλλά πάλι τα βήματα ακούγονταν και με πλησιάζαν. Για δεύτερη φορά φώναξα σταμάτα, καμία απάντηση πάλι δεν έλαβα. Σήκωσα τον ασύρματο για να καλέσω βοήθεια, και αυτός έδειχνε να μην λειτουργεί.

Ξαφνικά, αντί για κλέφτη, βλέπω μπροστά μου να στεκει μια ανθρώπινη φιγούρα μέσα σε λάμψη φωτός. Όπως τον είδα, δεν φοβήθηκα, γιατί αναγνώρισα στο πρόσωπο του την μορφή του Αγίου Στεφάνου της Λέμπας που απεικονίζεται σε ένα εικόνημα στο τέμπλο του ιερού στο παλιό ξωκλήσι του. Με ήρεμη φωνή με ρώτησε γιατί φοβάμαι να γίνω παπάς, αφού αυτό είναι το όνειρο της ζωής μου. Χωρίς να συνειδητοποιώ ποιον είχα απέναντι μου, του απάντησα ότι πέρασε ο καιρός και τα χρόνια μου ήταν τόσα πολλά, που δεν θα ήταν συνετή μια τέτοια απόφαση.

Μου είπε να μην φοβάμαι τα χρόνια, και με ρώτησε πόσα χρόνια θέλω ακόμα να ζήσω για να υπηρετήσω τα θεία τα οποία προσβέω.

Γύρισε κα έφυγε, και ενώ έσβηνε το φως που τον περιέλουζε, τον άκουσα να με παροτρύνει να γίνω τώρα παπάς, και να κυρηξω σε όλους να μετανοήσουν.

Όταν σε λίγο κατάλαβα ότι έγινε ένα θαύμα και μου φανερώθηκε ο Άγιος Στέφανος, μέσα σε μεγάλη κατάνυξη και δακρυσμένος από χαρά και ευτυχία, σήκωσα τον ασύρματο για να βεβαιωθώ, και τον είδα να είναι σε λειτουργία. Είχε σταματήσει εκείνη την ιερή στιγμή που μου φανερώθηκε ο Άγιος, ήταν απόφαση του Θεού να σιγήσει τόσο όσο να μου μιλήσει ο Άγιος Στέφανος. Τώρα ήταν εντάξει, ήταν ένα σημάδι απόδειξη πώς η Αγία φανέρωση συνέβηκε στην πραγματικότητα και όχι στη φαντασία μου ή στο όνειρο μου. Πήρα την μεγάλη απόφαση τώρα, σ αυτή την ηλικία να ιερωθω, να αρχίσω το διάβασμα για να μάθω να λειτουργώ, να ψάλλω και να ιε-
ρουργώ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ο Άγιος Στέφανος είχε επιλεγεί ως διάκονος, ήταν δηλαδή ένας από αυτούς που βοηθούσαν στις αγάπες, στα κοινά τραπέζια των πρώτων Χριστιανών. Λέγεται

μάλιστα και Άγιος Στέφανος ο Αρχιδιάκονος επειδή στις Πράξεις των Αποστόλων αναφέρεται ότι ήταν ο πρώτος που επιλέχτηκε ως διάκονος.

Οι επτά διάκονοι ήταν ο Στέφανος, ο Φίλιππος, ο Πρόχορος, ο Νικάνωρ, ο Τίμωνας, ο Παρμενάς και ο Νικόλαος, τους είχε διαλέξει ο λαός και τους είχαν μεταδώσει τη χάρη του θεού οι Απόστολοι. Ετσι ο λόγος του θεού έφτανε σε όλο και περισσότερους, το πλήθος των μαθητών αυξανόταν και πάρα πολλοί Ιουδαίοι βαπτίζονταν Χριστιανοί.

Ο Άγιος Στέφανος ήταν γεμάτος πίστη και με τη δύναμη του θεού έκανε μεγάλα θαύματα και κήρυττε τον θείο λόγο. Γινόταν συζήτηση για τον Ιησού Χριστό και διαφωνούσαν οι Ιουδαίοι, οι Σαδδουκαίοι, οι Φαρισαίοι και οι Ελληνιστές (Ελληνιστές ονομαζόντουσαν είτε οι Χριστιανοί που προέρχονταν από τους Εθνικούς, είτε οι Χριστιανοί που δέχονταν την Αγία Γραφή των Εβδομήκοντα). Άλλοι έλεγαν τον Ιησού Χριστό πλάνο, άλλοι προφήτη κι άλλοι Υιό θεού. Τότε ο Άγιος Στέφανος ανέβηκε κάπου ψηλά και κήρυξε λέγοντας "Γιατί αυξήθηκαν τόσο οι κακίες σας αδελφοί και είναι όλη η Ιερουσαλήμ παραγμένη; Μακάριοι είναι οι άνθρωποι που δεν έβαλαν ποτέ δισταγμό στην καρδιά τους για τον Ιησού Χριστό επειδή αυτός κατέβηκε από τους Ουρανούς για τις αμαρτίες μας και γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία".

Αλλά οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τη σοφία του επειδή ο Άγιος Στέφανος είχε την φώτιση του Αγίου Πνεύματος. Έτσι έφεραν ψευδομάρτυρες οι οποίοι είπαν ότι ο Άγιος Στέφανος βλασφήμησε κατά της Ιερουσαλήμ και κατά του θείκου νόμου και συνέλαβαν τον Άγιο Στέφανο και τον οδήγησαν στους ιερείς για να δικαστεί. Στο δικαστήριο είδαν ότι το πρόσωπο του Αγίου Στεφάνου ήταν λαμπρό και φωτεινό σαν αγγέλου και ο αρχιερέας τον ρώτησε αν αληθεύουν οι καταγγελίες εναντίον του. Ολόκληρο το έβδομο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων έχει την απολογία του Αγίου Στεφάνου. Ο Άγιος Στέφανος κάνει μια σύ-

ντομη αναδρομή σε γεγονότα της Παλαιάς Διαθήκης που φανέρωναν ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν πράγματι ο Μεσσίας που περίμεναν.

Τους είπε σκληροτράχηλους, επειδή δεν έσκυψαν το κεφάλι τους μπροστά στο θεό, τους έκρινε διότι δεν είχαν διώξει την κακία από τις καρδιές του και τους είπε ότι έκλειναν τα αυτιά τους και δεν άκουγαν το λόγο του θεού, Συνέχεια φέρονταν ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, όπως οι προγονοί τους οι οποίοι δεν είχαν αφήσει ούτε έναν προφήτη που να μην τον είχαν καταδιώξει και σκότωσαν όλους όσους είχαν προαναγγείλει την έλευση του Δικαίου. Και οι ίδιοι, όπως οι προγονοί τους, όταν ήρθε ο Δίκαιος Ιησούς Χριστός έγιναν προδότες και φονείς του, και δεν φύλαξαν τις εντολές και τον νόμο που τους είχε δώσει ο θεός.

Όσο άκουγαν τα λόγια του Αγίου Στεφάνου του Πρωτομάρτυρα, οι Ιουδαίοι εξοργίζονταν όλο και περισσότερο. Ο Άγιος Στέφανος, φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα, κοίταξε στον ουρανό και είδε τη δόξα του θεού και τον Ιησού Χριστό να στέκεται στα δεξιά του Πατρός. Οι Ιουδαίοι δεν άντεξαν και μέσα στην κακία τους πήραν πέτρες και λιθοβόλησαν τον Άγιο Στέφανο μέχρι θανάτου.

Καθώς πέθαινε ο πρωτομάρτυρας του Χριστιανισμού Άγιος Στέφανος, τους συγχώρεσε και παρακάλεσε τον θεό, στην τελευταία του προσευχή, "Κύριε, μη στήσης αυτοίς την αμαρτία ταύτην". Ο Άγιος Στέφανος μαρτύρησε 3 χρόνια μετά την Ανάληψη του Κυρίου, το 36 μΧ.

Κάποιοι πιστοί κι ευλαβείς άνδρες πήραν το σώμα του Αγίου Στεφάνου, το έβαλαν μέσα σε ένα σεντούκι από ξύλο περσέας (δηλ. ροδακινιά) και το απέθεσαν στο πλαϊνό μέρος του Ναού. Τότε πίστεψαν στο Χριστό ο νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ και ο υιός του Αβελβούς και τους βάπτισαν οι Απόστολοι. Ο Γαμαλιήλ, ο διδάσκαλος του Αποστόλου Παύλου, ήταν και συγγενής του Αγίου Στεφάνου. Ήξερε τον ενάρετο βίο του Αγίου Στεφάνου και παρακάλεσε τους Αποστόλους και του έδωσαν το ιερό λείψανο και το έθαψε σε κοιμητήριο στο χωριό του σε απόσταση 20 μίλια από τα Ιεροσόλυμα, τον οποίο χώρο προόριζε για την προσωπική του ταφή. Οι Απόστολοι τον συνόδευσαν και ενταφίασαν το λείψανο του Αγίου Στεφάνου.

Ο Νικόδημος, που είχε πάει την νύχτα στον Ιησού, και ήταν συγγενής του Γαμαλιήλ, παρακάλεσε τον Απόστολο Πέτρο και τον βάπτισε Χριστιανό. Οι Ιουδαίοι εξοργίστηκαν όταν το έμαθαν αυτό και αναθεμάτισαν τον Νικόδημο, πήραν τα υπάρχοντα του και τον έδειραν πολύ. Ο Γαμαλιήλ πήρε στο σπίτι του τον ανιψιό του Νικόδημο, αλλά τελικά παρά τις φροντίδες ο Νικόδημος απεβίωσε απ' τις πληγές του κι έγινε κι αυτός Μάρτυρας του Χριστού. Ο Γαμαλιήλ ενταφίασε τον Νικόδημο κοντά στον Άγιο Στέφανο και κατόπιν βαπτίστηκε και ο ίδιος.

Μετά το μαρτύριο του Αγίου Στεφάνου εξαπολύθηκε μεγάλος διωγμός στα Ιεροσόλυμα κατά των Χριστιανών. Επικεφαλής των διωκτών των Χριστιανών ήταν ο Σαούλ (ή Σάυλος), ο οποίος ήταν παρών και στο μαρτύριο του Αγίου Στεφάνου. Αλλά με θαυματουργικό τρόπο κι ενώ ο Σάυλος κατευθυνόταν προς τη Δαμασκό, οπδό διώκτης γίνεται πιστός, ο γνωστός σε όλους μας Απόστολος Παύλος - ο Απόστολος των Εθνών.

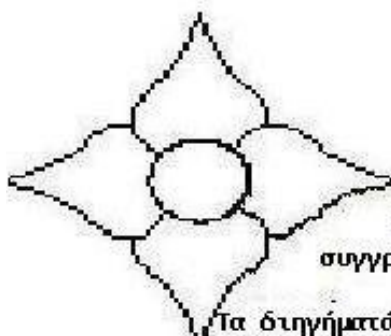
Τη μνήμη του Αγίου Στεφάνου την τιμούμε στις 27 Δεκεμβρίου, δυο ημέρες μετά τα Χριστούγεννα και την ανακομιδή των λειψάνων του στις 2 Αυγούστου.

Απολυτίκιο του Αγίου Στεφάνου του Πρωτομάρτυρα: βασιλειον διάδημα, εστέφθη ση κορυφή, εξ άθλων ων υπέμεινας, υπέρ Χρίστου του θεού, Μαρτύρων Πρωτόαθλε Στέφανε συ γαρ την Ιουδαίων απέλεγξας μανίαν, είδες σου τον Σωτήρα, του Πατρός δεξιόθεν. Αυόν ουν εκδυσώπει αεί, υπέρ των ψυχών ημών.

Κοντάκιο του Αγίου Στεφάνου του Πρωτομάρτυρα: Ο Δεσπότης χθες ημίν, δια σαρκός επεδήμει και ο δούλος σήμερον, από σαρκός εξεδήμει, χθες μεν γαρ, ο βασιλεύων σαρκί ετέχθει, σήμερον δε ο οικέτης λιθοβολείται, δια αυτόν και τελειούται ο Πρωτομάρτυρας και θείος Στέφανος.

Πηγή πληροφοριών: www.matia.gr

Κυριάκος Τσιπακούδης
συγγραφέας, διηγηματογράφος:

Τα διηγήματά του που δεσπόζουν στη συγγραφική του δημιουργία όταν τα διαβάζει κανείς, μεταφέρεται νοερά σε χαρακτήρες του λαού.

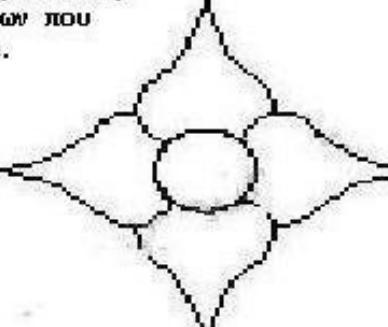
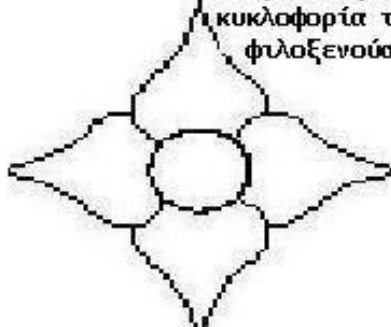
Το μεγαλύτερο μέρος της συγγραφικής του έμπνευσης το άντλησε από παλιές ιστορίες διηγήσεις των γερόντων και μέσα από τη χριστιανική παράδοση.

Ορισμένες από τις ιστορίες του περιέχουν μερική μυθολογία, είναι αποτέλεσμα των παραλογών που δημιουργούνται όταν μεταφέρονται από στόμα σε στόμα. Σημασία έχει ότι είναι όλες αποτέλεσμα από αυτούσιες διηγήσεις.

Πέραν από τα βιωματικά του διηγήματα, τα υπόλοιπα είναι παρμένα από την καθημερινή ζωή και τα ήθη και έθιμα του τόπου.

Με το μεγαλύτερο μέρος του έργου του να είναι κατασκευασμένο και παντρεμένο με την πραγματικότητα και την αλήθεια των ιστορήσεων αυτών, αλλά και αντλώντας από τον πλούτο των θρύλων και των δοξασιών, απ όσα είδε και συγκινήθηκε, απ όσα άκουσε και τaráχτηκε, απ όσα τον άγγιξαν πραγματικά και τον ταρακούνησαν, τα πήρε όλα και τα μεταμόρφωσε και τα έπλασε και τα έγραψε με έναν τρόπο γραφής δικό του με προσήλωση στη θρησκευτική πίστη, αλλά αναδεικνύοντας περισσότερο τις δεισιδαιμονικές φοβίες των ανθρώπων.

Φτιάχνοντας μ αυτό τον τρόπο ιστορίες - διηγήματα που προκαλούσαν το ενδιαφέρον των ανθρώπων, κατάφερε στη σύντομη συγγραφική του εργασία να αποκτήσει πολλούς αναγνώστες που περίμεναν με αδημονία την κυκλοφορία των τοπικών εφημερίδων που φιλοξενούσαν τα διηγήματά του.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ISSN 1986-2709

ΧΛΩΡΑΚΑΣ

Τύπος, εκδότης, ιδιοκτήτης και συντάκτης περι τα γεγονότα και ζητήματα, Κυριάκος Τσαπακούδης